

1 Juli 1918.

No. 13.

23e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Verfrouwt op den Heere tot in eeuwigheid, want in den Heere is eene
eeuwige rotssteen.

Jes. 26 : 4.

LEERINGEN VAN JOSEPH SMITH.

(Vervolg van blz. 189.)

HEILIGEN GEEST.

Niemand kan den Heiligen Geest ontvangen, zonder openbaringen te verkrijgen. De Heilige Geest is een openbaarder.

HEILIGEN GEEST EN GAVE VAN DEN HEILIGEN GEEST.

Er is een verschil tusschen den Heiligen Geest en de gave van den Heiligen Geest. Cornelius ontving den Heiligen Geest vóór hij gedoopt was, welke voor hem de overtuigende macht van God was vóór de waarheid van het Evangelie, maar hij kon de gave, van den Heiligen Geest eerst ontvangen, nadat hij gedoopt was. Indien hij deze verordening niet gehoorzaamd had, zoude de Heilige Geest, welke hem overtuigde van de waarheid van God, hem verlaten hebben. Tot de tijd, dat hij deze verordeningen gehoorzaamde en de gave des Heiligen Geestes ontving door de oplegging der handen, volgens de instelling van God, kon hij de zieken niet genezen hebben of een boozen Geest geboden hebben uit een mensch te varen en door dezelve gehoorzaamd worden; want de geesten mochten tot hem gezegd hebben, evenals zij deden tot de zonen van Sceva: „Jezus ken ik en Paulus weet ik, maar wie zijt Gij?” Het doet niets ter zake of wij langer of korter op deze aarde leven nadat wij tot een kennis van deze beginselen gekomen zijn en gehoorzaamd hebben tot het einde; ik weet dat alle menschen verdoemd zullen worden als zij den weg niet bewandelen, welke Hij voor hen gebaad heeft en dit is de weg, welke door het woord des Heeren wordt aangewezen.

GAVE VAN DEN HEILIGEN GEEST.

Verschillend en met elkaar in strijd, zijn de meeningen der menschen ten opzichte van de gave des Heiligen Geestes. Sommige menschen hebben de gewoonte om elke bovennatuurlijke manifestatie toe te schrijven aan de werking van den Geest van God, terwijl er weer anderen zijn die beweren dat zulke manifestaties in het geheel niet met die werking in betrekking staan en dat het niets anders is als een aandrang van het gemoed, een inwendig gevoel, indruk, of eene geheime getuigenis of bewijs, welke de menschen bezitten en dat zoo iets als een uitwendige manifestatie niet bestaat.

Het is niet te verwonderen dat de menschen in groote mate onbekend zijn met de beginselen der zaligheid en meer in 't bijzonder wat de natuur, bediening, macht, invloed, gaven en zegeningen van de gave des Heiligen Geestes betreft, als wij bedenken dat de menschelijke familie eeuwenlang in groote duisternis en onwetendheid vertoefde, zonder openbaring of eenig kenteeken, waardoor een kennis van de dingen Gods verkregen kon worden, welke alleen gekend kunnen worden door den Geest van God. Vandaar dat het zoo menigmaal voorkomt, dat, wanneer de Ouderlingen van deze Kerk aan de inwoners der aarde verkondigen dat zij bij gehoorzaamheid aan het Evangelie de gave des Heiligen Geestes zullen ontvangen, het volk verwacht eene of andere wondervolle openbaring, eene groote vertooning van macht of sommige buitengewone wonderen te zullen zien gebeuren; en zeer dikwijls is het gebeurd, dat jonge leden van deze kerk, bij gemis aan betere inlichtingen, hunne oude ideeën met zich bleven om dragen en soms in zeer groote dwaling vervielen. Wij hoorden onlangs van enkele leden die in dezen toestand verkeerden en ter hunner voorlichting diene de volgende opmerkingen over dit onderwerp.

Wij gelooven dat de gave van den Heiligen Geest nu genoten wordt, juist zoo goed als in de dagen der apostelen. Wij gelooven dat zij (de gave des Heiligen Geestes) noodzakelijk is om het priesterschap op te richten en te organiseeren, en dat niemand zonder haar geroepen kan worden om eenig ambt in de bediening te vervullen; wij gelooven eveneens in profetie, in tongen, vizioenen, openbaringen, in gaven en gezondmakingen; en dat deze dingen niet genoten kunnen worden zonder de gave des Heiligen Geestes. Wij gelooven dat de heilige mannen van ouds spraken, gedreven zijnde door den Heiligen Geest en dat heilige mannen in deze dagen spreken door het zelfde beginsel; wij gelooven dat Hij een trooster is en getuigenis geeft, dat Hij dingen uit het verleden in onze herinnering brengt, ons in alle waarheid leidt en ons toekomstige dingen openbaart; wij gelooven dat „niemand weten kan dat Jezus de Christus is, dan door den Heiligen Geest”. Wij gelooven in haar (de gave des Heiligen Geestes) in alle volheid, grootheid en eerlijkheid; doch waar wij dit toen, doen wij

het redelijk, bestaanbaar en schriftuurlijk en niet volgens de veranderlijke grillen, valsche beschouwingen en overleveringen der menschen.

Het menschedom vervalt zeer spoedig in uitersten, vooral waar het godsdienstzaken betreft en het volk over het algemeen wenscht een wonder te aanschouwen of het wil in 't geheel niet in de gave van den Heiligen Geest gelooven. Door velen wordt gedacht, dat wanneer een Ouderling zijn handen op iemand legt, deze persoon onmiddellijk moet opstaan en in vreemde talen spreken en profiteeren; dit idee is verkregen door de omstandigheid, dat Paulus zijne handen legde op zekere personen welke tevoren, zoöals zij verklaarden, gedoopt waren in den doop van Johannes; toen hij dit gedaan had, zij „spraken in vreemde talen en profiteerden”. Fillippus eveneens, toen hij het Evangelie gepredikt had aan de inwoners van de stad van Samaria, zond om Petrus en Johannes, welke, toen zij gekomen waren, de handen op hen lagen voor de gave des Heiligen Geestes; want Hij was nog op niemand van hen gevallen en toen Simon de toovenaar zag, dat door de oplegging der handen van de apostelen den Heiligen Geest was gegeven, bood bij hen geld aan, opdat hij ook deze macht zoude verkrijgen. (Hand. 8). Deze schriftuurplaatsen worden door velen beschouwd als voldoende bewijs te verschaffen voor sommige, wonderlijke, zichtbare manifestaties, wanneer ooit de handen worden opgelegd voor de gave des Heiligen Geestes.

Wij gelooven dat de Heiligen Geest wordt verkregen door het opleggen der handen van diegenen, die autoriteit daartoe bezitten en dat de gave van tongen en eveneens van profetie gaven van dien Geest zijn, welke verkregen kunnen worden door de persoon, die dien Geest ontving; doch te zeggen dat de menschen altijd profiteerden, wanneer de handen op hen gelegd waren, zoude het verkondigen zijn van iets dat onwaar is, in strijd met de handelingen der apostelen en in tegenspraak met de heilige schrift, want Paulus zeide: „Aan den eene is gegeven de gave van tongen, aan een ander de gave der profetie en aan een ander de gave der gezondmaking;” en wederom: „Profeteeren zij allen? spreken zij allen in vreemde talen? zijn zij allen uitleggers?” duidelijk bewijs gevende dat niet allen deze verschillende gaven bezaten, maar dat de een eene gave ontving en een ander weer eene andere — allen profeteerden niet, allen spraken niet in vreemde talen, allen werkten geen wonderen; maar allen ontvingen de gave des Heiligen Geestes; in de dagen der apostelen sprak men soms in talen en profeteerden en somtijds niet. Hetzelfde is met ons het geval in onze bedieningen, terwijl er zeer dikwijls in het geheel geen manifestatie plaats heeft, die zichtbaar is voor de omringende menigte; dit zal ons zeer duidelijk zijn, wanneer we de brieven der apostelen raadplegen en notitie nemen van hunne handelingen in betrekking tot deze zaak. Paulus zegt, in 1 Cor. 12: „En van de gees-

telijke gaven, broeders, wil ik niet dat gij onwetende zijt"; hierdoor is bewezen, dat sommigen van hen onwetend waren in betrekking tot deze dingen, anders zouden zij geen inlichting van noode gehad hebben.

Ook zegt hij in hoofdstuk 14: „Jaagt de liefde na en ijvert om de geestelijke gaven; maar meest dat gij moogt profeteeren.” Het is zeer duidelijk door deze aanhaling, dat velen hunner geen geestelijke gaven bezaten, want waarom was het anders voor Paulus noodig te zeggen om er naar te ijveren en eveneens wordt hierdoor bewezen, dat zij, door de oplegging der handen, niet allen deze gaven ontvangen hadden; want zij, als een kerk, waren gedoopt en door oplegging der handen bevestigd — en toch tot eene Kerk van deze soort, onder het onmiddellijk toezicht en bestuur staande van de apostelen, was het voor Paulus noodzakelijk te zeggen; „Jaagt de liefde na en ijvert om de geestelijke gaven; maar meest dat gij moogt profeteeren.” hetgeen klaarlijk bewijst dat deze gaven in de kerk bestonden, maar niet door allen werden genoten.

Maar veronderstel dat na de oplegging der handen de gaven des geestes onmiddellijk door allen genoten werden, in alle volheid en macht; dan nog zoude de twijfelaar, op eene enkele uitzondering na, er nog even ver van verwijderd zijn om eene getuigenis te ontvangen dan tevoren, want al de gaven des Geestes zijn niet zichtbaar voor het natuurlijk oog, of te verstaan voor de menschen; inderdaad voor slechts zeer weinigen. Wij lezen dat „Christus ten hemel voer en gaven gaf aan de menschen; en Hij gaf sommigen tot apostelen en sommigen tot profeten en sommigen tot evangelisten en sommigen tot herders en leeraars.”

De kerk is een volmaakt lichaam, bestaande uit verschillende leden en komt geheel overeen met het menschelijk lichaam; en Paulus, nadat hij over de verschillende gaven gesproken had, zeide: „En gijlieden zijt het lichaam van Christus, en leden in 't bijzonder. En God heeft er sommigen in de gemeente gesteld, ten eerste Apostelen, ten tweede Profeten, ten derde leeraars, daarna krachten, daarna gaven der gezondmakingen, behulpzels, regeeringen, menigerlei talen. Zijn zij allen leeraars? Werken zij allen wonderen? Spreken zij allen met menigerlei talen? Zijn zij allen uitleggers?” Het is klaarlijkelijkt dat zij dit niet doen en toch zijn zij allen leden van één lichaam. Alle leden van het natuurlijk lichaam zijn niet het oog, het oor, het hoofd, of de hand — toch kan het oog niet zeggen tot het oor: ik heb u niet vannoode, noch het hoofd tot de voet; zij zijn allen samengevoegde onderdeelen van de volmaakte machine: het geheele lichaam; en als één lid lijdt lijden de anderen mede; en als één lid verheerlijkt wordt, verheugen zich de anderen mede.

Dezen dan zijn allen gaven; zij komen van God, zij zijn van God;

zij allen zijn de gaven des Heiligen Geestes; zij waren de gaven waarvoor Jezus ten hemel voer om hen te zenden; en toch hoe weinigen van hen werden bekend bij het grootste gedeelte der menschen. Petrus en Johannes waren Apostelen, toch werden zij door den Joodschen Raad als bedriegers gegeeseld. Paulus was beiden, een Apostel en een Profeet, toch steenigde men hem en wierp hem in de gevangenis. Hoewel hij de gave van den Heiligen Geest bezat, was het volk zich dit totaal niet bewust. Onze Zaligmaker was „gezalfd met de olie der verheerlijking boven Zijns gelijken,” en toch kende het volk Hem zoo weinig, dat zij Hem als Beëlzebub uitkreten en als een bedrieger aan het kruis nagelden. Wie kon een Herder, een Leeraar of een Evangelist kennen bij hunne verschijning? Toch hadden zij de gave des Heiligen Geestes ontvangen.

Doch wanneer wij de andere leden der Kerk beschouwen en de gaven onderzoeken, waarvan door Paulus gesproken wordt, zullen wij gewaar worden, dat de wereld er over het algemeen niets van weet en dat er, wanneer al de gaven onmiddellijk werden uitgestort na de oplegging der handen, er maar één of twee zouden zijn, die dadelijk zouden worden opgemerkt. In 1 Cor. 12 zegt Paulus: „En daar is verscheidenheid der gaven, doch het is dezelfde Geest; en daar is verscheidenheid der bedieningen, en het is dezelfde Heere; en daar is verscheidenheid der werkingen, doch het is dezelfde God die alles in allen werkt. Maar aan een iegelijk wordt de openbaring des Geestes gegeven tot hetgeen dat oorbaar is. Want dezen wordt door den Geest gegeven het woord der wijsheid, en aan een ander het woord der kennis door denzelfden Geest; en aan een ander het geloof, door denzelfden Geest; en aan een ander de gaven der gezondmakingen, door denzelfden Geest; en aan een ander de werkingen der krachten; en aan een ander profetie; en aan een ander onderscheidingen der geesten; en aan een ander menigerlei talen; en aan een ander uitlegging der talen. Doch deze dingen allen werkt één en dezelfde Geest, deelende aan een iegelijk in 't bijzonder gelijkerwijs hij wil.”

Hier worden verscheidene gaven vermeld, maar welke van hen allen kon worden opgemerkt bij degene, die de oplegging der handen ontving? Het woord der wijsheid en het woord der kennis zijn even zoo goed gaven als welke andere ook, en toch, indien een persoon deze beide gaven bezat of hen ontving door het opleggen der handen, wie zou het weten? Een ander mocht de gave van geloof ontvangen en men zou er onkundig van zijn. Of veronderstel dat een man de gave der gezondmaking bezat of de macht om wonden te werken, dan zoude het nog niet bekend zijn; het vereischt tijd en omstandigheden om deze gaven toe te passen. Veronderstel iemand kon geesten onderscheiden, zoude een ander het weten? Of indien hij de uitleg-

ging der talen bezat, zoude hij voorzeker hebben te zwijgen, tenzij iemand in eene onbekende taal sprak. Er zijn slechts twee gaven, welke waargenomen kunnen worden; de gave van tongen en de gave der profetie. Dezen zijn dingen waarover het meeste gesproken wordt, en toch, indien een persoon in eene onbekende taal sprak, in overeenstemming met hetgeen Paulus zeide, zoude hij tegenwoordig een barbaar genoemd worden. Men zou zeggen dat het wartaal was; en indien hij profeteerde zou men het onzin noemen. De gave van tongen is misschien de geringste van allen, en toch is het er eene, waarna het meest gestreefd wordt.

Volgens de getuigenis der Schriften en de manifestaties van den Geest in oude dagen, kan er dus slechts zeer weinig van bekend zijn bij de omringende menigte, tenzij bij eene of andere buitengewone gelegenheid, zooals op den dag van het Pinksterfeest.

De grootste, beste en meest nuttige gave wordt door een opmerker niet eens waargenomen. Het is waar dat een mensch moge profeteeren, wat eene groote gave is, en eene, voor welke Paulus het volk — de Kerk — aanraadde, om er naar te streven, liever dan om in vreemde talen te spreken, maar wat weet de wereld van profeteeren? Paulus zeide, dat het „alleen dient voor hem die gelooft”. Maar zeggen de Schriften niet dat zij in vreemde talen spraken en profeteerden? Ja; maar wie waren het die deze Schriften schreven? Niet de menschen der wereld, of maar toevallige opmerkers, maar de Apostelen, — mannen die de eene gave van de andere konden onderscheiden en voorzeker bekwaam waren om er over te schrijven; indien wij de getuigenis van de Farizeërs en de Schriftgeleerden hadden aangaande de uitstorting van den Geest, op den dag van het Pinksterfeest, zouden zij ons vertellen dat het geene gave was, maar dat het volk „dronken van nieuwe wijn” was, en ten slotte zouden wij dezelfde conclusie trekken als Paulus deed: „Niemand weet de dingen Gods dan door den Geest Gods;” want met de groote openbaringen van Paulus, toen hij was opgetrokken tot in de derden hemel, en dingen zag, die hem niet geoorloofd waren te uiten, was niemand bekend, totdat hij het veertien jaren later zelf vermeldde; en toen Johannes de gordijnen des hemels waren opengeschoven en hij in visioen het donkere schouwspel van toekomstige eeuwen zag en zijn oog liet rusten op de gebeurtenissen, welke zouden plaats vinden in iedere te volgen periode van tijd, tot aan de voleindiging van het laatste tooneel — terwijl hij staarde op de heerlijkheden van de eeuwige wereld, een ontelbaar gezelschap van engelen zag en de stem van God hoorde — was het in den geest, op den dag des Heeren, onopgemerkt door de wereld.

De manifestaties van de gave des Heiligen Geestes, de bediening van engelen of de ontwikkeling van de kracht, majesteit of heerlijkheid van God werden zeer zelden in 't openbaar gemanifesteerd, en dan

gewoonlijk aan het volk van God, zooals aan de Israëlieten; maar meestal wanneer engelen kwamen of God Zichzelve openbaarde, was het aan zekere personen, in 't geheim, in hunne binnenkamer, in de wildernis of velden en dat gewoonlijk zonder geluid of rumoer. De engel, bevrijdde Petrus uit de gevangenis in de stilte van den nacht; kwam tot Paulus, onopgemerkt door de overigen van zijne bende; verscheen aan Maria en Elizabeth zonder dat anderen het wisten; sprak tot Johannes de Dooper, terwijl het volk in de omtrek er onbewust van was.

Toen Elisa de wagenen en ruiteren van Israel zag, was het niet aan anderen bekend. Toen de Heer aan Abraham verscheen in de deur zijner tent; toen de engelen naar Lot gingen, niemand kende hen dan hij alleen, hetgeen waarschijnlijk ook het geval was met Abraham en zijne vrouw; toen de Heer aan Mozes verscheen, was het in het brandende bosch, in de tabernakel of op den top der berg; toen Elia werd opgenomen in eene vurige wagen, werd het door de wereld niet gezien; en toen hij in de bergkloof was, een luiden donder kwam, maar de Heere was niet in den donder; er was eene aardbeving, maar de Heere was niet in de aardbeving; maar er was een stille' zachte' stem, welke de stem des Heeren was, zeggende: „Wat doet gij hier, Elia?”

De Heere kan niet altijd gekend worden door den donder van Zijne stem, door het vertoonen Zijner heerlijkheid of door het manifesteren van Zijn macht; en zij die het meest verlangend zijn om deze dingen te zien, zijn het minste bereid om hen te ontmoeten en wanneer de Heere Zijn macht zou openbaren, zooals Hij deed aan de kinderen Israels, zouden zij de eersten zijn om te zeggen: „Laat de Heere niet meer spreken, opdat wij, Zijn volk, niet sterven”.

Wij wilden tot de broederen zeggen om God te zoeken in hunne binnenkamers; roept Hem aan in de velden. Volg de onderrichtingen van het Boek van Mormon en bidt over en voor uwe families, uw vee, uwe kudden, uw koren en alle dingen, welke gij bezit; vraagt Gods zegen over al uwe werken en alle zaken, waarin gij betrokken zijt. Zijt deugdzaam en rein; rechtschapen en waarheidslievende mannen; onderhoudt de geboden van God; en dan zult gij in staat zijn om meer volmaakt het verschil te begrijpen tusschen goed en kwaad, tusschen de dingen van God en de dingen der menschen; en uw pad zal zijn gelijk aan dat der rechtvaardigen, dat al helderder en helderder wordt, tot de dag der volmaking gekomen is.

De gave van den Heiligen Geest door het opleggen der handen kan niet geopenbaard worden door tusschenkomst van eenig ander beginsel dan het beginsel van rechtvaardigheid, want als aan deze voorwaarde niet wordt voldaan, is de bediening van geen nut, maar werkt tegenovergesteld.

MIJN VERLOSSER LEEFT.

Ik weet dat mijn Verlosser leeft;
 Niets dat mij zooveel troost hier geeft!
 Hij leeft, van 't leven eens beroofd;
 Hij leeft, mijn immerlevend Hoofd.
 Hij leeft, van liefde straalt Zijn oog;
 Hij leeft en pleit voor mij omhoog.
 Hij leeft, Hij voedt mij 't levensbrood;
 Hij leeft, mijn hulp in tijd en nood.

Hij leeft, mijn rijke Zegenbron,
 Hij leeft, mijn Licht, mijn Levenszon;
 Hij leeft, geeft m' in mijn zwakheid kracht;
 Hij leeft, Hij hoort mijn zieleklacht.
 Hij leeft en stilt mijn bang gemoed,
 Hij leeft en stelt mijn tranenvloed.
 Hij leeft, en al mijn vrees vervliet,
 Hij leeft, mijn liefst, mijn innigst Lied.

Hij leeft, mijn dierbre Hemelvrind,
 Hij leeft, die mij zoo teeder mint;
 Hij leeft; ik jubel immermeer:
 Hij leeft, mijn Koning, Priester, Heer.
 Hij leeft, die mij het leven gaf,
 Hij leeft, en 'k overwin het graf;
 Hij leeft waar Hij mij plaats bereidt,
 Hij leeft waar Hij m' eens veilig weidt.

Hij leeft, Zijn naam zij steeds geloofd!
 Hij leeft, mijn Lichtbron, nooit verdoofd.
 Geen heilwoord dit te boven streeft:
 Ik weet dat mijn Verlosser leeft!
 Hij leeft, o roemt en prijst Hem toch!
 Hij leeft, mijn zelfde Jezus nog.
 Niets dat mij zooveel vreugde geeft:
 Ik weet dat mijn Verlosser leeft!

FRANK I. KOOYMAN.

Het Christendom is waar, wijl die als Christen leeft.
 Hier op deez' aarde reeds, den hemel in zich heeft.

Zij, die ons het meeste goed doen, zijn diegenen, wier leven een
 uitdrukking van waarheid, liefde en schoonheid is.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. van LANGEVELD

BLIJMOEDIGHEID IN 'T GEZIN.

Het is voorwaar geene geringe zaak om bij voortdoring in ons gezin of onze omgeving blijmoedigheid aan te kweken en zoodanig te leven, dat van ons zulk eene invloed uitgaat, dat onze familieleden onder de beking daarvan komen. Hoe menigmaal is niet juist het tegenovergestelde het geval en dan wordt zeer dikwijls de vraag gesteld wat hier wel de reden van zou kunnen zijn en in de meeste gevallen wordt dan de schuld hiervan van den één op den ander geschoven. Men ziet geene mogelijkheid om ooit eene betere geest aan te kweken en toch is de oorzaak niet ver te zoeken.

Wanneer vader of moeder door verkeerde opvoeding hunner kinderen, waardoor soms vrees de plaats inneemt van liefde of wanneer door het altijd inwilligen of toegeven aan de grillen van het kind, het laatste begint te veronderstellen, dat de ouders juist daar zijn, om niets anders te doen dan het in alle opzichten tevreden te stellen, dan is het onmogelijk voor ouder noch kind altijd in eene blijmoedige stemming te verkeerem. Het kind dat van jongs af aan werd verwend, zal onmiddellijk in opstand komen, wanneer aan zijn oogenblikkelijken wensch niet wordt voldaan, en vader of moeder, die het nu zich eens in 't hoofd gezet hadden om voor dezen keer niet aan de luimen van hun kind toe te geven, zullen met strengheid moeten optreden om hun wil doorgevoerd te krijgen en de blijmoedigheid, zoo die al in het gezin gevonden werd, zal dadelijk ophouden te bestaan.

Het Evangelie leert ons omtrent het opvoeden van kinderen heel andere beginselen dan meestal door de wereld worden voorgehouden. Allereerst leert het dat kinderen bezitten niet alleen eene natuurlijke zaak is, maar tevens een zegen des hemels, niet genoeg te waardeeren. Wanneer het hebben van kinderen een zegen is, welke dan ook door God geschonken moet zijn, dan legt dit ook groote verplichtingen op de schouders van de ouders, zoowel tegenover de aan hun toevertrouwde panden, als tegenover God. En wanneer die plichten door de ouders goed begrepen worden en zij hunne kinderen opvoeden in de vreeze des Heeren, hun voorhoudende wat hunne gezondheid kan verbeteren en hunne karakters veredelen, dan is het fundament gelegd voor een gelukkig en blijmoedig gezin.

't Spreekt van zelf, dat, wanneer we niet altijd kunnen toegeven aan de verlangens van het kind, omdat het bevredigen daarvan juist

in zijn nadeel zoude zijn, wij toch zooveel als in ons vermogen is, zouden moeten trachten aan zijne onschuldige wenschen te voldoen. Daardoor zal bij het kind de liefde voor vader en moeder worden aangekweekt en het zich bewust worden, dat het hen er alleen om te doen is, zijn leven gelukkig te maken. En waar die gevoelens met succes beoefend worden, zal het gezin gelukkig zijn en zal het tehuis altijd de plaats zijn, waartoe het kind zich voelt aangetrokken.

Vader en moeder kunnen daartoe veel bijdragen, ook door het kiezen van geschikte uitspanning. Indien zij zich zullen bemoeien met de spellen van het kind, ja zelfs het niet onder zich achten met hem te spelen, dan zal het kind niet gaan gevoelen alsof zijne ouders tot een ander soort van wezens behoort, tot wie te naderen slechts bij wijze van gunst kan worden toegestaan. De overtuiging hiervan deed onder de Heiligen der Laatste Dagen het plan rijpen, om elke week een avond tehuis door te brengen en zich dan uitsluitend met hunne kinderen te vermaken. Allen, die werkzaam zijn in de verschillende bezigheden der Kerk, worden dien avond vrijgesteld. De vaders en moeders roepen dan hunne kinderen tezamen, bidden met hen, onderrichten hen in het woord des Heeren, worden meer bekend met hunne kleine nooden en verlangens, zingen liederen, luisteren naar het bespelen van instrumenten, lezen in de Schriften of geven inlichtingen aangaande de beginselen van het Evangelie en eveneens wanneer het vraagstukken der zedekunde betreft. Ook worden de verplichtingen tegenover de ouders, het tehuis, de Kerk, de gemeenschap en de natie onderwezen. Geschikte voordrachten, zangen, verhalen, spelen of andere vermakelijkheden en oefeningen wisselen elkander af, terwijl kleine versnaperingen niet vergeten worden. Het is een van de meest plezierige en aangename avonden, waarvoor de belangstelling meer en meer wordt opgewekt en welke aan ieder lid van de familie de zoete invloed, van een gelukkig en blijmoedig tehuis doet gevoelen.

Toen het Eerste Presidentschap der Kerk in 1915 aan allen die leidende ambten bekleedden, het verzoek richtte, om mede te werken tot de instelling van dezen familie-avond, zat het doel voor het huiselijk leven der leden te veraangemen en eene grootere liefde voor het ouderlijk tehuis bij de kinderen aan te kweeken. Zij beloofden, dat, indien de Heiligen der Laatste Dagen dezen raad wilden aannemen en gehoorzamen, groote zegeningen het gevolg zouden zijn. Betere gevoelens voor het tehuis zouden verkregen worden en de gehoorzaamheid aan de ouders zou grooter worden; het zou geloof in de harten van de jeugd van Zion bevorderen, waardoor zij sterker zou staan tegenover de verleidingen der wereld en tegenover alle van buiten komende kwade invloeden. Zulke avonden kweeken ware godsvrucht aan.

DE NOODZAKELIJKHEID VAN GEOPENBAARDE GODSDIENST.

In alle eeuwen is de vraag gesteld geworden: „Kan de mensch God vinden, door Hem te zoeken?” Het antwoord is altijd hetzelfde, dat eene kennis van God verkregen kan worden door het Woord van God te onderzoeken, maar „niemand heeft ooit God gezien” in het vleesch, tenzij door den Geest van God bezield. De Geest van God is de geest van openbaring, want dit is zijne zending om verledene en toekomstige dingen aan het verstand te openbaren. De noodzakelijkheid van openbaring is bewezen in alle richtingen, want nieuwe godsdienst-stelsels worden dagelijks opgericht. Het verlangen om „God te kennen en Jezus Christus dien Hij gezonden heeft,” leeft nog steeds in 't gemoed van de ongetelde millioenen van ons geslacht.

Lessing, de groote Duitsche theoloog, zegt in zijn „Opvoeding van het menschelijk geslacht,“: „Datgene wat opvoeding is voor het individu, is openbaring voor het geslacht; opvoeding is openbaring, komende tot den persoonlijken mensch; en openbaring is opvoeding, welke gekomen is en nog komt tot het menschelijk geslacht. Of het van eenig voordeel voor de wetenschap of het onderwijs kan zijn, dit onderwerp op dusdanige wijze te beschouwen, zullen wij niet beoordeelen, maar op godsdienstig gebied is het ontegenzeggelijk van groot voordeel en lost vele moeielijkheden op, als openbaring verstaan wordt als de opvoeder der menschheid”.

Zonder openbaring zou de mogelijkheid voor den mensch bestaan verkeerd opgevoed te zijn en als gevolg zoude hij ongeleerd zijn in datgene, wat hij jarenlang getracht had te verkrijgen. Openbaring is de rots van ware opvoeding, het is de fondeering van het huis des geloofs.

De mensch, in zijne tegenwoordige toestand, kan God slechts bereiken door middel van het gebed, maar God kan den mensch bereiken en hem goddelijke inlichtingen geven in betrekking met zijne tegenwoordige toestand hier in het vleesch, door Zijnen Heiligen Geest.

De redelijkheid van de bekendmaking, dat God „Zijn besluiten en Zijn wil aan Zijne dienstknechten de profeten heeft geopenbaard”, bewijst zichzelve, omdat het werk van God verricht wordt door geautoriseerde vertegenwoordigers, en hoe kunnen vertegenwoordigers het werk van hunne meesters doen, zonder telkens weder te worden ingelicht omtrent den wil van dengene, die zij dienen.

Indien de openbaringen van de laatste dagen door de gansche wereld werden aangenomen, zoude het de wereld vernieuwen en het duizendjarig rijk zoude in 't gezicht zijn. Hoewel de bron waardoor die inlichtingen kwamen, veroordeeld werd, is er toch veel van wat door de profeet Joseph Smith der wereld

gegeven werd, geleidelijk in de verschillende systemen der wereld opgenomen.

De Heere is een belooner van al degenen, die Hem ijverig zoeken en de „inspiratie van den Almachtigen” is verleend aan allen, welke zijne leidende hand erkennen in de „teekenen der tijden” en aan hen die de hieroglyphen lezen van den Alwijzen Schepper door de hulp van Zijnen Geest.

Ware godsdienst is niet van aardschen, maar van hemelschen oorsprong en die oorsprong moet erkend worden, als het leven door den Geest bezielde is. De letter van het geopenbaarde woord is niet voldoende om de godsdienst-stelsels in stand te houden, zonder den Geest van Hem, die de Gever is. Daardoor komt het dat vele godsdiensten hun bestaanskracht verliezen, omdat Zijn Geest geen getuigenis geeft met hunne geest, dat zij de waarheid bezitten, zooals die door den Vader van hunne geesten gegeven is.

Een zekeren graad van openbaring is noodzakelijk voor het godsdienstig leven van ieder menschelijk wezen. Daarom vernieuwen wij telkens ons verbond en daarom worden wij aangeraden om den Geest van God te zoeken. Getuigenis is het resultaat van openbaring en eene voortdurende getuigenis geeft bewijs van het steeds bezitten van den Geest. Geopenbaarde godsdienst is gansch en al redelijk, want zonder openbaring zoude godsdienst onmogelijk zijn.

Dat God spreekt is eveneens redelijk, want de Heilige Schrift getuigt daarvan en Hij, die den mensch schiep, schonk hem ook de gave van spreken, zoodat hij zich met zijn Schepper kon onderhouden, evenals Henoeh wandelde en sprak met God en zoo volmaakt was, dat hij de volmaaktheid van Hem, waarmede hij sprak, nabij kwam.

Alle natiën moesten in deze tijden van ontstellende noodzakelijkheid van openbaring, tijden zooals nooit te voren geweest zijn, den stem van God erkennen; de noodzakelijkheid van God's leiding, is nooit zoo duidelijk voor oogen gekomen als thans. God wil de natiën tot in het stof vernederen, totdat zij allen getuigen zullen, „dat Jezus de Christus is”. Dan zullen de koninkrijken der wereld de koninkrijken van Christus worden en inplaats van koningen zullen rechters aan het hoofd der volkeren geplaatst worden. Theocratie zal de autocratie van deze dagen vervangen en de natiën der aarde zullen maar één Koning erkennen, één Heer, de Meester van allen,

Openbaring is het levensbloed der godsdienst; het is het kanaal waarlangs alle Goddelijke leiding komt tot diegenen, die de bron er van zoeken. „Kom, laat ons tezamen richten,” is Gods uitnoodiging om van de vruchten van geopenbaarde godsdienst te nemen, welke zijn „liefde, vreugde, vrede, lankmoedigheid, goedheid, geloof en matigheid”. Deze zijn de vruchten, welke groeien in den wijngaard van den God des Hemels, gekoesterd en verzorgd door de stralen

van Goddelijk licht en genoten door hen, wier kleederen gewasschen zijn in het bloed van den Koninklijken Verlosser, Jezus Christus.

„Zoekt en gij zult vinden,” „klopt en u zal opengedaan worden,” zelfs de diepste dingen Gods zullen bekend gemaakt worden. De donkere plaatsen zullen verlicht worden, zoodat gij wandelen moogt in de paden der gerechtigheid, vreugde genieten in den dienst van God en ten slotte in Zijne tegenwoordigheid terugkeeren om voor eeuwig met Hem te wonen.

HET GEZAG VAN DEN WIL DES MENSCHEN.

De leerstelling van de eeuwige natuur van den mensch is een van de meest karakteristieke in het Evangelie. Het is eene leerstelling, die groote voldoening schenkt aan allen die het Evangelie hebben aangenomen.

Het is werkelijk zeer duidelijk voor het verstand te begrijpen, dat de mensch heeft bestaan „van den beginne” en dat hij, van den beginne, eene onderscheidene persoonlijkheid heeft bezeten, welke onmogelijk verward kon worden met eenige andere persoonlijkheid, behorende tot de heirscharen van intelligente wezens. De mensch is, door eindeloze eeuwen, trapsgewijze opgeklimmen tot zijn tegenwoordigen staat. Mogelijk is het, dat de mensch even weinig begrijpt wat betreft de dag der toekomst, als de geestelijke wezens deden aangaande de toestanden van den tegenwoordigen tijd.

Het is misschien zeer interessant te peinzin over de toestanden van den mensch in den tijd dat het bewuste leven een aanvang nam, maar van die langvervlogen dag is zoo weinig bekend, dat zulk bepeinzin toch geen nut afwerpt. Niettegenstaande dit echter, zijn we met sommige voorvallen, welke in den beginne plaats vonden, zeer zeker bekend. Het wezen, dat later als mensch geschapen werd, bezat zelfs in die dagen reeds intelligentie. Dat wil zeggen, hij was in staat zich bewust te zijn van het bestaan van het eeuwig heelal, te leeren, en door kennis bij kennis te voegen, steeds meer te leeren. Toen, zoowel als nu, was het heelal gevuld met stoffen, welke aan vele krachten onderhevig waren, en een intelligent wezen, geplaatst in het midden der werkingen van stoffen en krachten, moest zich bewust worden van hetgeen er gaande was. Vanaf den beginne was het eigen ik des menschen een bewust iets, zeggende tot zichzelf: „Dit ben ik; dat ben ik niet. Dit leven is geheel apart van al het leven, dat zich in het heelal bevindt”.

Als toevoeging aan zijn macht om te leeren en het zich bewust zijn van eigen bestaan, bezat de geestelijke persoonlijkheid vanaf „den beginne” het onderscheidende kenmerk van elk intelligent, bewust,

denkend wezen: een onathankelijken en persoonlijken wil. Niet één eigenschap wordt zoo klaarlijk in den mensch opgemerkt, als de intelligente wil of de wil om verstandig te handelen. Het was door de uitoefening van hunnen wil, dat de geesten in den beginne, spoediger of langzamer, kennis vergaderden, en min of meer gemakkelijk ondervinding op deden. Door de uitoefening van hunnen wil ontwikkelden zij, bleven dezelfde of gingen achteruit, want bij levende wezens is dit in alle opzichten mogelijk.

Het is natuurlijk, dat de oorspronkelijke geest, met alle andere eigenschappen der intelligentie, ook de macht van den wil bezittende, die wil uitoefende op datgene wat zich in het heelal bevind. De uitoefening van den wil op de in het bereik zijnde stoffen en krachten, bekwaamde de intelligente wezens, om, beetje bij beetje, macht te verkrijgen. Door het gebruik van dien wil op de inhoud van het heelal, moest de mensch worden wat hij nu is.

De hierboven beschreven leerstelling sluit het idee van zelf-pogen in zich. Het is alleen wanneer de wil in eene zekere richting uitgeoefend is, dat de hulp van andere machten mag worden ingeroepen, zoodat vooruitgang in die richting bespoedigd moge worden. Vanaf den beginne heeft het vastberaden gebruik van den wil persoonlijke wezens hooger opgevoerd; en in deze laatste dag van ons bestaan, is het nog steeds de wil, die het menschdom tot hooger leven voert. Ongetwijfeld zal de wil des menschen de voltooiing van het gebouw bepalen, door de eeuwen opgetrokken, ter volmaking van den mensch.

Het Evangelie, rustende op eeuwige, onvernietigbare beginselen, handhaaft het levendige gezag van den wil des menschen. Het aankweken, beoefenen en gebruik van den wil, bepaalde oorspronkelijk de richting van het individueel leven.

„ZIJ HUPPELDE VAN ZIELEVREUGDE”.

Onderstaande is een uittreksel uit een brief, dezer dagen door ons ontvangen.

„Hartelijk dank voor de door U toegezonden gelukwensen van mijn doop, en ik hoop ook, wat U mij schreef, getrouw te zijn tot het einde.

Ik kan U niet zeggen hoe gelukkig ik ben. Nooit had ik kunnen denken, dat er zooveel zegen aan verbonden is.

De dagen vóór mijn doopsbediening waren heerlijke dagen. De innige gemeenschap met God, die ik toen genoot, zal ik nooit vergeten. Toen ik de morgen van den dag dat ik gedoopt zou worden, wakker werd, was het met dit lied: „Dat 's Heeren zegen op U daal”.

Ik had dien dag weinig behoefte aan eten, zoo was ik in de gemeenschap des Heeren. Nadat ik gedoopt was, heb ik iets ondervonden, wat ik tevoren niet gekend had. De blijdschap, die ik toen genoot, dat ik niet weet hoe die uit te drukken. Ik kon wel huppelen over den weg. Het was zoo iets van wat in de Psalmen staat: Het huppelen van zielevreugd. Ik had het nooit kunnen denken, dat de doop zooveel waarde had. Het heeft mij bevestigd dat God het van ons eischt, wil Hij Zijn zegen over ons kunnen uitstorten. Toen ik het besluit had genomen mij te laten doopen, kreeg ik deze belofte van God: „Ik zal U geven de gewisse weldadigheden van het huis van David”. Ook het bevestigen verschaft mij gelukkige dagen. Br. . . . heeft mij bevestigd en sprak daarbij dat ik tot een grooten zegen zou zijn voor velen, vooral voor mijne familie, dat ik veel vijanden zou krijgen, en veel tegenstand zou ondervinden, maar dat ik velen zou toebrengen tot Gods koninkrijk. Ik gevoelde dat Hij sprak door Gods Geest. Dit is ook mijn liefste wensch, en ik hoop zoo te leven dat ik waardig mag gekeurd worden, nog eens een werkzaam aandeel te krijgen in het Evangelie, wat mij zoo lief is. Als ik op mijzelve zie, kom ik dank tekort voor zooveel weldaden, aan mij bewezen”.

RIJMPREEKJES.

No. 11. Rijmersvreugde.

„Rijmen is lijmen, een plakken van woorden, mooi naar 't geluid op hun plaatsje gekleefd; spelen met klanken, die veelal vermoorden, 't zuivere lied dat de zanggodin geeft”. Zóó ongeveer sprak een vriend'lijke kennis, iemand wiens meening ik acht en waardeer; en daar hij vaardig en kunstig ter pen is, leg ik gedwee bij dat oordeel mij neer. Toch — hoe plezierig, hoe tintelend tierig, hoe s'erlijk en zwierig, hoe zonnig en blij is 't klankengevrij!

Rijmen is lijmen, is woordekens krammen; zeker! ik wéét het, ik wist het allang. 't Vuur van den dichter moet vrijuit ontvlammen, los van den storenden rijmwoordendwang. Hooger, steeds hooger, op goudene wieden, moet zich verheffen de zingende geest, dwangloos als de arend bij 't dageraadskrieken, schuwen den houtigen rijmelaarsleest. Toch — o, hoe kleurig, hoe bloemig en fleurig, hoe kruidig en geurig, hoe zonnig en blij is 't klankengevrij!

Rijmen is lijmen; met schaar en met plaksel maakt men van alles; de taal is gedwee. . . . Wie echter kent er geen tarwe van haksel? Wie onderscheidt niet het zwaard en de scheë? Toch geeft het vreugde, het rijmersgespartel; kunt gij niet zwemmen, het diep dan geschuwd! Stoei bij het strand, zoo onschuldig en dartel, als 't jonge

volkje dat daar u omstuwt. Hoe oolijk en vroolijk, hoe tierig en zwierig, hoe kleurig en fleurig, hoe zonnig en blij is 't klankengevrij!

Rijmen is lijmen — wat kan het mij deren? 'k Haal er een ernstige levensles uit: levensverschijns'len ga 'k harmoniëeren, 't wereldplan mag door geen onrijm gestuit! Zondenval, zegening, zonneshijn, lachen en lijden — 'k rijm alles te zaam! 'k Rijm het verleden, het heden, het morgen. rijm heel 't bestaan met den lieflijksten Naam. Hoe treffend, verheffend, hoe boeiend, zoetvloeiend, hoe streelend en heelend, hoe zonnig en blij, die al-rijmlarij!

FRANK I. KOOLJMAN.

OVERLEDEN.

Wij ontvingen bericht uit Grevenbicht dat aldaar op 20 Mei l.l. een zontje overleed van Broeder en Zuster Bouman. Het kind, Jakob, werd geboren 17 Sept. 1916 te Dordrecht en aldaar ingezegend op 8 Oct van hetzelfde jaar door Ouderling Bertus van Raamsdonk. Het tragische van het geval is wel dat het op den dag van overlijden, het was tweede Pinksterdag, met vader en moeder uitging, 's middags om drie uur, maar het werd ongesteld, zoodat allen naar huis terugkeerden. Om vijf uur was het reeds overleden.

Op 24 Juni 1918 overleed te Rotterdam zuster Keetje de Haan. Zij werd geboren op 26 Aug. 1903, gedoopt op 6 Sept. 1911 door Ouderling H. L. Spencer en op 7 Sept. bevestigd door Ouderling O. E. Thomas.

BERICHT.

Nog eenmaal maken wij onze geachte lezers en lezeressen er op attent, dat met dit nummer de verhoogde prijs is ingegaan. Zooals eerder gemeld werd bedraagt de abonnementsprijs vanaf heden f 3.— per jaar voor het binnenland en f 4.— per jaar voor het buitenland. Afzonderlijke nummers 15 cent.

INHOUD:

Leeringen van Joseph	dienst	blz. 211
Smith	Zij huppelde van ziele-	
Mijn verlosser leeft	vreugde	„ 214
Blijmoedigheid in 't	Rijmpreekjes	„ 215
gezin	Overleden	„ 216
De noodzakelijkheid van	Bericht	„ 216
geopenbaarde gods-		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.